

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ

Λιγυμιακό είδύλλιο

Στό μεγάλο κάμπο της Άνω Αιγύπτου, κάποια Ιερσική φυλή από την Αιθιοπία, έθεμελίωσε άλλους κινδύους τις θύβες του Νείλου τις Θήβες με τις εκατό πόλες. Η περίφημη αυτή πόλη, που άνωθους σαν ένας γιγάντιος λωτός άπάνω από τα νερά του ποταμού, έφθασε στη μεγαλύτερη άκμή της μεσαξύ της 17ης και 20ης δυναστείας. Την έκουρίευσαν κατά το βασιλιάς...

Μιά μέρα είδε να πλησιάζει, σμίζοντας τα γαλήνια νερά, ένα καρβακι. Έφρανε ένα ζευγαράκι νύμφαφρανε Έγγυλλες. Τό ζευγάρι πάτησε στη μικρή προκυμαία, χάρθηκε άμέσως στο δασκί των φοινικιών και τράβηξε προς τό πελώριο άγαλμα του Ραμσή. Στό χορό αυτό ζούσε μιά άραιότατη Φελλαχοπούλα, ή Νεφίς, που όλοι την έλεγαν «ή κόρη του Ραμσή», γιατί πολύ παλαιά τό άγαλμα του περίφημου Φαραά. Η Νεφίς περιούσε κηδομένη σμά στά πόδια του άγάλματος του Ραμσή, έχοντας άπρος της ένα καλαθάκι πλεγμένο με φοινικόκλαδα, γεμάτο δραχμούς χρουμάδες, τους όποιους πουλούσε στους περιηγητάς και στους σφοδούς Αιγυπτιολόγους.

Μερά μιάς εως νύκτα, σμίζοντας τα γαλήνια νερά, ένα καρβακι. Έφρανε ένα ζευγαράκι νύμφαφρανε Έγγυλλες. Τό ζευγάρι πάτησε στη μικρή προκυμαία, χάρθηκε άμέσως στο δασκί των φοινικιών και τράβηξε προς τό πελώριο άγαλμα του Ραμσή, με τις πλάτες στρηγιγμένες στον τοίχο. Σμά στά πόδια της ήταν και τό πανεγράφι με τους μοσκοβολημένους παρπούς. Παρακολουούθους με τό μάτι της τις δυό περιηγητάς που πλησίαζαν, με μιά άφύελο στη σάση της πολύ χαριτωμένη. Ψηλά, χυτικόρη, βροχολυγερή, φορούσε μονάχα ένα γαλάζιο μακμακρό ποικίμασο, χωρίς μανίκια και λίγο άνοιχτό μπρός στο στήθος. Έίχε ύψωμένο τα σταρύνια της μπράτσα και τό χέρι πλεγμένο πίσω από τό κεφάλι, σαν προσηφάλο. Ο άγαλματένιος λαμράς της βάσταζε με χέρι τό κεφάλι άκναιο, γυρμένο λίγο δεξιά.

Τό μαλακό και λιγύκι γυαλιστερό πρόσωπό της έίπερικοί δραστητέχνια έξετέλεσαν δυό κομμάδες άπάνω από πρόχειρη σπηλή που είχε σπηλαί στο βάθος της ούλας. Η Βασίλισσα έφερε τό παρόμοιο του Τάγματος της Αικατερίνης, και στο κεφάλι διόδημα από άσπια διαμάντια. Κατά τη διάρκεια του γυμνασίου ή Βασίλισσα, γιά πρώτη φορά, έκανε πρόσηψη στην όψη του Βασιλέως, έλληγισά, και έδειξε μεγάλη συνήθεια.

Τρασαναφύλλοχρομο φάσμα έφερε ή Άμαλία και στο χορό που έδωσε ο Κυβερνήτης του Άγγυμικό πολεμικού «Πόρσελανδ» προτού άνοχηση του πλοίο γιά την Έυρώπη. Άέιον σμειώσεως είνε ότι ή Βασίλισσα έδειχνε μεγάλη έπιμονή να εισαγάγη την άπλότατα στο νεύσιμο των Έλληγνίδων. Ένω έάνηθετες, ή έβνες κυρίες, που ήταν παρσιτιακές από τας Άθήνας και ή Έλληγνίδες που είχαν έλθει στο έξωτερικό, πήγαιναν στις γιορτές του Παλατίου με βαρούτιμες τουαλέτες. Η νύφη του ήγεμόνος Σούτσου κυρία Όβρεσσον παρουούσε τό ένα μετά τό άλλο, φορέματα, διαμαντικά και δαντέλλες έξως μισό έκατομμύριο φράγκασιν! Η λαίδη Λοντόν, όταν γύρισε από την Κωνσταντινούπολη, έδειχνε στις γιορτές των Άνακτόρων γάντια και καλτσες γαρυφωσένες με διαμάντια, και φορέματα πεντημύρια με μαργαριτάρια. Η Άγγλίδα αυτή άριστοκοράτσια, όταν έκανε την έπίσημη παρουσίαση της στη Βασίλισσα, φορούσε τουαλέτα άσηρη όλομέταξη γαρυφωσένια, σχεδόν ως στα γόνατα, με ζυμπίλια και διαδημο από μαργαριτάρια χονρά σαν φουτουόμα! Κατά την παρουσίασή της, ήταν στην είδουσα, γόφο από την Άμαλία ή κυρίες της τμήσης. Έξ αυτών ή Κυριακούλα Κριεζή έφερε τό Όβραίο ένδυμα, ή Φατινή Κολοκοταφάνι τό Σουλτάνα, και ή Μαρία Μοναχίδου (κόρη του Φαραάου ναύαρχου Άποστόλη και σύζυγος του Γερουσιαστού Μοναρχίδου) τά Φαριανά και ή δυό Μαυρομαχαλοπόδες τό Μανάτσια.

Νεφίς...

χε τό χρομάτου πρόσωπου του Φαραά, κοκκινισμένο από τις άχτίδες του ήλιου. Ίε τα παχουλά της χείλη μωσανοιγμένα και μωσανοφρόνταν δυό σαφές μαργαριτάρια που λαμπύριζαν. Τά μεγάλο της μάτια γεμάτα φλόγες και πόθος Ισπανων τά μακρουλά μαύρα ματόφυλλά της και στεφάνωναν τά καμαρωτά της φρύδια. Από ταυιά της κρέμονταν γιά σκουλαρίκια μεγάλα χάλκινοι κρόκοι με άλλους κρόκοι πάλι κροτάλλιζαν στους άσταγάλους της.

Η Νεφίς έβλεπε τους δυό έξένους που πλησίαζαν, μελές κατορφώνοντας να κρατά όρθιο τό κεφάλι της, ναρκωμένη από την έξωση. Λίγο-λίγο όμως τίνιζε τη νάρκη από πάνο της με άρχισε να συλλογίζεται: Ο Έγγυλλες ήταν άφρατος και δυνατός και ή ψυχογονωμία του όλο ζωή. Η γυναίκα του όμως ήταν ξανθή, ξεθορασαμένη, ίσχυη και πολύ άσχημη. Η Νεφίς συλλογίζονταν πως ό άντρας μπορούσε να συγκρηθεί στην όμορφιά και στην μεγαλοπρέπεια με τους Φαραά της Κάρνα, με ή γυναίκα δεν ήταν άντάξιά του.

Όσο πλησίαζε τό ζεύγος, τόσο τό ναρκωμένο πρόσωπο της Νεφίς ζωντανεύει. Τά χείλη της άρχισαν να τρέμουν, τό μάτι της να τινάζουν φλόγες. Ένοιωσε τό αλια στην καρδιά της να τινάζεται και να χοχλάζει και στη στιγμή άγάπησε τον άντρα και μίσησε τρομερά τη γυναίκα του. Όταν οι δυό περιηγητάι πλησίαζαν, κατάβασε άπότομα τα ύψωμένα της μπράτσα και τους κούτασε άγρια.

Ο Έγγυλλες θορούσε και θαύμαζε την κόρη της γής τον Φαραά, που είχε τό μεγαλοπρεπή χαρακτήρισμά τους στο πρόσωπό της και την πλαστική όμορφιά τους στο κορμί. Η Νεφίς τό κατάλαβε και ήταν άρεστά συγκινημένη. Μά ή φουτουόμα που είχε σηκωθεί μέσα στο στήθος της έκανε την πνοή της να βγαίνει από γρηγορή, ένω από ζήλια μαζί τό χαλιόχρομο δόγμα της έφρασε.

- Πόσο πουλάς τους χρουμάδες; ρώτησε ο Έγγυλλες.
- Δεν τά πουλώ, τά χαρίζω, άλλα μονάχα σ' έδωσα.
- Δός μου τό χέρι σου ν' άνεθώ τό σκαλι αυτό.

Η κόρη έσκυψε με προθυμία, τουόσκα με χέρι με άνέβηκε, ένω τό μάγουλά της κυροκοκκίνιζαν.

Υστερα της έδωσας και ή Έγγυλλεα τό χέρι της. Η Νεφίς την πλησασε περιφρονητικά, έβγαλε άπότομα από ταυιά της τό μεγάλο κρόκο και τον άπλωσε να καστή ή άντίζηλος της γιά να μη έγγισή τό χέρι της. Μιά άγρια σκέψη πέρασε τη στιγμή έπεινη του μωαλό της Φελλαχοπούλας: Ν'άψιση έξασα τον κρόκο γιά να πέση αυτή ή συχαμωρή ή Φράγκα να σκοταθεί με έτσι να μείνη ό άντρας της έλεύθερος και να παντρευτή την όμορφη και κολοδεμένη κόρη του Ραμσή. Μά ό τρομερός αυτός διαλογισμός πέρασε και ή Έγγυλλεα είχε άνεθίσει πάλι.

Οι δυό έξένιοι σταμάτησαν γιά κάμποση ώρα μπρός στο πελώριο άγαλμα του Ραμσή και θαύμασαν. Η Νεφίς με την καρδιά άναστασισμένη γύρισε με ταρκάδι, όταν τό έχει άποσφιλάνει ό έρωτας και πέρασε τό μεγάλο σκουλαρίκι, που βαστούσε στο χέρι της, στο χέρι του Έγγυλλεου, μουρονορίζοντας του με περιπάθεια στο αυτί:

- Να φυλάξης αυτό τό σκουλαρίκι. Ίσως στην πατρίδα σου κάποτε θυμηθείς την κόρη του Ραμσή, τη Νεφίς. Είσα ή ψυχή της και τό σπας της...

Η φωνή της έτρεψε. Ο Έγγυλλεος βγάζοντας τότε ένα χρυσό νόμισμα, τό έφρασε στην παλμύ της. Η Νεφίς χέρις έβλεπε, ένα χαμόγελο μικρό και γεμάτη θυμό πέτασε τό χρυσό νόμισμα πέρα στα χάλτσρατα.

- Έγώ δεν σοβ πουήσα τό σκουλαρίκι, σοβ έλπε. Σοβ τό χάρσια. Η καρδιά μου είνε δυό κρόκοι με έσο έχεις τώρα τον έναν, δηλαδή τη μισή μου ζωή.

Ο Έγγυλλεος κούταζε με συμπάθεια την κοπέλλα, ένω ή γυναίκα του έσο που ματσούραζε από δυσσάρεσια τό πρόσωπο, γίνονταν πύ άσημη. Τρέμοντας ό έξένος έδωσε τό χέρι του στην κόρη του Ραμσή και την άποχαρίστησε.

Η Νεφίς ξαναστηλώθηκε στη θέση της και παρακολουούθησε τό ζευγάρι ως που χάθηκε. Τά χείλη της μισοκρέμονταν από θλίψη και τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει στα δάκρυα. Ως τό βράδυ τό μάτι της πλανούταν βαθιά - βαθιά στον όρίζοντα, έκει ποδα χαθή τό μικρό πλοίο. Και τώρα χάνω και χάνω μαρταρε μάποιον να φανή από πέρα, με τό κεφάλι νυσταγικά άνουμισμένο στα παλιά μάμαρα. Κι όλοι τη συμπονούσε όταν βλέπον πως λείπει απ' ταυιά της τό σκουλαρίκι που έδωσε με άραβάνε στον έξένο, που δά θα ξαναγορήσει πάλι!..